

Η νεανική ιεραποστολική δράση του Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η μελέτη του π. Χαρίλαου Παπαγεωργίου για τον Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη (προηγούμενη ανάρτηση:<http://www.remptousia.gr/?p=75988>) περνά στην παρουσίαση της πρώιμης ιεραποστολικής δράσης του.

Είναι θαυμαστό ότι σε πρώιμη - νηπιακή κιόλας - ηλικία ο Γέροντας μαθαίνει να απορροφά τα θεμελιώδη εντυπήματα της μοναχικής παραδόσεως : τον Ευεργετινό, την Κλίμακα και το Γεροντικό[28]. Επιπλέον, κοντά τους προικίστηκε με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της μικρασιατικής φυσιογνωμίας όπως η απλότητα, η σεμνότητα, το (πνευματικό) βάθος, η ειλικρίνεια κ.ά., που αναδεικνύουν το Μικρασιάτη σε γνήσιο Έλληνα Βυζαντινό[29], βαθιά ορθόδοξο κι εκκλησιαστικό[30]. Η μικρασιατική αυτή ευσέβεια[31] αποτελούσε πάντοτε ένα θεμελιακό στοιχείο της φυσιογνωμίας του Γέροντος καθότι αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κεφάλαια της νεοελληνικής ευλαβείας [32].

Πηγή:Αγιορειτική Φωτοθήκη

Β. Συμπόρευση με το ιεραποστολικό έργο των χριστιανικών αδελφοτήτων . Χρόνια προετοιμασίας και οι πρώτες μοναχικές εντρυφήσεις.

Η περάτωση των εγκυκλίων μαθημάτων της στοιχειώδους εκπαίδευσης επιστρέφει τον μικρό έφηβο Αλέξανδρο στη Νίκαια του Πειραιώς , όπου είχε ήδη εγκατασταθεί η πατρική του οικογένεια , για να παρακολουθήσει τα γυμνασιακά μαθήματα. Από νωρίς το ανήσυχο πνεύμα του ελκύστηκε από το

νεανικό κατηχητικό έργο [33] της αδελφότητας θεολόγων «ΖΩΗ» όπως προαναφέρθηκε. Επρόκειτο για μια σημαντική διέξοδο στους οραματισμούς και τις αναζητήσεις ενός νέου της εποχής με πνευματικά ενδιαφέροντα. Οι χριστιανικές αδελφότητες αποτελούσαν τη συνέχεια ενός πανάρχαιου θεσμού στη ζωή της Εκκλησίας[34].

Με δυνατές ιστορικές ρίζες και με ιεραποστολικό ζήλο επεχείρησαν να καλύψουν την αδήριτη ανάγκη του χριστεπώνυμου πληρώματος για το θείο κήρυγμα και την ουσιώδη παρέμβαση της χριστιανικής πίστεως σε όλους τους τομείς της κοινωνίας , μέσα από μία διαδικασία «εκκοσμίκευσης»[35], δηλ. πρόσληψης του σωτηριώδους μηνύματος της Εκκλησίας από ευρύτερες κοινωνικές ομάδες, θρησκευτικά αποχρωματισμένες ή αδιάφορες. Στο χώρο αυτό ο έφηβος Αλέξανδρος ανακάλυψε το ενθουσιαστικό στοιχείο της μαρτυρίας και της ομολογίας Χριστού. Σύντομα εντάχθηκε σε οργανωμένες δραστηριότητες , όπως οι κατηχητικές συνάξεις κυρίως εργαζομένων και σπουδαζόντων νέων ή οι κατασκηνώσεις στον Παρνασσό [36].

Συνδέθηκε φιλικά και συνεργάστηκε με σύγχρονες εξέχουσες εκκλησιαστικές προσωπικότητες, όπως οι τότε νεαροί θεολόγοι Αναστάσιος Γιαννουλάτος (σημερινός Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας) και Δημήτριος Τρακατέλλης (σημερινός Αρχιεπίσκοπος Αμερικής) . Συμπορεύθηκε με το ιεραποστολικό έργο της αδελφότητας χωρίς ποτέ να ενταχθεί επίσημα στις τάξεις της , διότι οι πνευματικές του αναζητήσεις ήταν πάντοτε βαθύτερες. Διέγνωσε ότι το μέλλον αυτών των κινήσεων και των δραστηριοτήτων τους ήταν η αναζωπύρωση του μοναχισμού με το «μπόλιασμά» του από τον ενθουσιασμό της άλκιμης χριστιανικής νεότητας.

Με την εισαγωγή και τη διετή παραμονή του στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών ήλθε σε επαφή με τα ιεροκανονικά κείμενα και τα παλαιά τυπικά των μοναστικών κοινοτήτων αναζητώντας τις αρχέγονες πηγές του μοναστικού ρεύματος. Συνδυάζοντας τις εμπειρίες της «κοινοβιακής» ζωής στο οικοτροφείο της αδελφότητας «Απόστολος Παύλος» με τις θεολογικές του σπουδές στην ομώνυμη πανεπιστημιακή σχολή , δημιούργησε ένα άνοιγμα προς ευρύτερες πατερικές μελέτες.

Γενικά μπορούμε να συμπεράνουμε πως η περίοδος αυτή στη ζωή του Γέροντος είναι η ιδανικότερη συνέχεια στη νηπτική παρακαταθήκη που δέχθηκε από τους παππούδες του γιατί περιλαμβάνει: μεθοδική κατηχητική δραστηριότητα, ενθουσιαστική διάθεση μαρτυρίας Χριστού, βαθιά μελέτη του Ευαγγελίου και των πατερικών κειμένων, αφομοίωση ορισμένων οργανωτικών δομών της αδελφότητας ΖΩΗ και σύγκρισή τους με τα αντίστοιχα

ιεροκανονικά τυπικά, πρώτες θεολογικές εντρυφήσεις σε ασκητικά κείμενα (όπως τα ασκητικά του Μ. Βασιλείου, το Γεροντικό, οι Κατηχήσεις του Αγίου Θεοδώρου Στουδίτου κ.τ.τ.)

[Συνεχίζεται]

[28] Οπ.παρ. , σ. 19-20.

[29] Π.Β.Πάσχου, *Κόντογλου*, εκδ. Αρμός, Αθήνα , χ.χ., σ. 45-47 . Πρβλ. και Κώστα Σαρδελή , *Η Ρωμηο-σύνη και ο Κόντογλου*, εκδ. ΑΣΤΗΡ, Αθήνα 1982, σ.97-99.

[30]Αθανασίου Γιέβτιτς Επισκόπου, μνημ. εργ. σ. 40

[31] Φιλιώς Χαϊδεμένου, *Τρεις αιώνες μια ζωή*, εκδ. Λιβάνη, Αθήνα 2005, σ. 55-81.

[32] Σημειώνει ο κ. Δημήτριος Εφραίμογλου, Διευθύνων Σύμβουλος του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού , στο μελέτημά του : Ο Μικρασιατικός Χριστιανισμός ως πηγή έμπνευσης :“ Η προσπάθειά μας για τη διάσωση της ιστορικής μνήμης του Ελληνισμού ανέδειξε τη σπουδαιότητα που διατηρούσε η θρησκευτική και εκκλησιαστική παράδοση για τους Έλληνες που, διωγμένοι, κατεστραμμένοι οικονομικά και εξουθενωμένοι σωματικά και ψυχικά έφτασαν στην Ελλάδα από τα μικρασιατικά χώματα, τον Πόντο και τη Θράκη. Γι’ αυτούς τους ανθρώπους Εκκλησία και έθνος αποτελούσαν έννοιες ταυτόσημες και στις δύσκολες ώρες των διωγμών και της προσφυγιάς οι θρησκευτικοί τους πατέρες αναδείχθηκαν σε ηγέτες, προστάτες και μάρτυρες. Χάριν άλλωστε στη χριστιανική τους πίστη οι Έλληνες που έμεναν μακριά από τα παράλια του Αιγαίου και μιλούσαν πολλές φορές ως μητρική γλώσσα την τουρκική δεν αφομοιώθηκαν ποτέ από τους περισσότερους Τούρκους. Οι Μικρασιάτες και οι Πόντιοι πρόσφυγες συσπειρώθηκαν γύρω από την Εκκλησία και οι ναοί τους αποτέλεσαν τα κέντρα και τα σημεία αναφοράς στις νέες πατρίδες που δημιουργήσαν στο ελληνικό έδαφος. Οι ίδιοι έχουν τη συνείδηση ότι διατηρούν μια παράδοση που χάνεται μέσα στο χρόνο. Για αιώνες η επίσημη δημόσια έκφραση της συλλογικής οργάνωσης του Ελληνισμού στη Μικρά Ασία συνδεόταν με την εκκλησιαστική οργάνωση που διατηρούσε την ελληνική γλώσσα και γραφή και την ανάμνηση της πολιτικής κυριαρχίας της χριστιανικής αυτοκρατορίας του Βυζαντίου. Τα μεγάλα μοναστικά και εκκλησιαστικά κέντρα συνέδεαν την ύπαρξή τους με την ακμή αλλά και παλαιότερα με τα πρώτα βήματα του χριστιανισμού στις περιοχές γύρω από το Αιγαίο. Αν θέλουμε, σύμφωνα με την κυρίαρχη άποψη της εθνικής μας

ιστορίας να φτάσουμε στους μακρινούς μας προγόνους της αρχαιότητας πρέπει να περάσουμε απαραίτητα από τα μονοπάτια της μνήμης των χριστιανών παππούδων μας.”(βλ. δικτυακό τόπο www.ecclesia.gr)

[33] Αξιοσημείωτες μαρτυρίες συναντούμε και σε κείμενα του γνωστού τραγουδοποιού Λευτέρη Παπαδόπουλου, στο βιβλίο του : *Είναι γλετζές, πίνει γάλα*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2006(2) , σ.229 -236 και 297-304.

[34] Γεωργίου Μαντζαρίδη, *Κοινωνιολογία του Χριστιανισμού*, εκδ. Κυριακίδη, Θεσ/νίκη1995, σ. 302 -306

[35] Αλεξάνδρου Γουσίδη, *Οι χριστιανικές Οργανώσεις - Η περίπτωση της αδελφότητος Θεολόγων ΖΩΗ - Κοινωνιολογική προσέγγιση*, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 1993 (2) σ. 127 - 173.

[36] Χρήστου Γιανναρά , οπ.παρ. , σ. 67-68.